

Bohoslužba v rodině pro dospělé

1) Připravme místo

Je dobré věnovat přípravě pozornost a vyzdobit místo podobně jako oltář. Na stole hezký ubrus, svíce, kříž, případně květina, Bible, ve které je založeno nedělní evangelium.

Vytiskneme několikrát texty čtení a nedělního evangelia a připravíme tužky. Pokud nemáme tiskárnu, lze doma vyhledat Bible a texty najít v nich. Každý krok modlitby lze proložit písničkou, pokud někdo doma hraje na kytaru či klavír a jsou k dispozici noty.

2) Začínáme

Když se všichni shromáždí kolem připraveného stolu otec rodiny nebo maminka (dále jen zkráceně P jako předsedající) začnou křížem:

P: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Na začátku bohoslužby si přiznejme své hříchy a prosme Pána za odpuštění.

P: Smiluj se nad námi, Pane,

Ostatní: Hřešili jsme proti tobě.

P: Ukaž nám, Pane, své milosrdenství.

Ostatní: A dej nám svou spásu.

P: Smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného.

Všichni: Amen.

3) Čteme z Písma svatého

Někdo z přítomných (je možné se střídat) přečte pomalu a kvalitně čtení a příslušné nedělní evangelium (texty lze nalézt zde: <https://www.vira.cz/nedelni-liturgie>).

Jednotlivá čtení je možné proložit žalmem jako při mši sv. a před evangeliem zazpívat píseň nebo zpěv Aleluja.

Po zaznění textů je čas na chvíli ticha (cca 10 minut) a setrvání s Božím slovem. Je možné si v textu zatrhnout slova, věty, které mě zaujaly nebo si pod text napsat, co mě v slyšených textech oslovilo.

Následně všichni čtou slova, věty, které si zatrhly i to, jak na ně Boží slovo zapůsobilo. Není nutné říkat vše naráz, ale je možné udělat několik kol. Není třeba se bát říct i slovo, které už zaznělo od někoho jiného a je možné je znovu opakovat.

4) Vyznání víry

P: Nyní společně vyznejme víru:

Všichni: Věřím v jednoho Boha,
Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země,
všeho viditelného i neviditelného.
Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista,
jednorozeného Syna Božího,
který se zrodil z Otce přede všemi věky:
Bůh z Boha, Světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha,
zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem:
skrze něho všechno je stvořeno.
On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.
Skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny
a stal se člověkem.
Byl za nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta byl umučen a pohřben.
Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma.
Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.
A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé
a jeho království bude bez konce.
Věřím v Ducha Svatého, Pána a dárce života,
který z Otce i Syna vychází,
s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavována mluvil ústy proroků.
Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev.
Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.
Očekávám vzkříšení mrtvých
a život budoucího věku. Amen.

5) Společně prosíme (a děkujeme)

Následuje modlitba proseb (díků). Lze ji v této podobě volně proložit i poděkováním za vše dobré, co nám Bůh dává. Můžeme vyjít z textu, který se četl. Za každou prosbou se připojí jednoduché zvolání „Amen“, „Prosíme tě, vyslyš nás“, nebo „Díky tobě, Pane“.

P: Nyní připojíme modlitbu proseb.

•Můžeme využít připravené prosby např. zde:

<https://www.pastorace.cz/primluyv>

•Lze říkat prosby zcela spontánně.

•Kde je to pro účastníky obtížné, lze vyslovit jen jedno slovo, které naši prosbu charakterizuje (např.: za nemocné, za rodiče...). Ktakové modlitbě se rády připojí i děti.

•Formy proseb a děkování se mohou vzájemně kombinovat a doplnit...

5) Modlitba Otče náš

Po přímlovách se společně pomodlíme modlitbu Páně.

P: Pomodleme se modlitbu, kterou nás naučil Pán Ježíš:

Všichni: Otče náš, jenž jsi na nebesích,

posvět se jméno tvé.

Přijď království tvé.

Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,

jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Amen.

Můžeme připojit i pozdrav pokoje:

P: Pán Ježíš nám přinesl pokoj. Díky jeho oběti můžeme i my mít jeho a dávat ho také druhým. Proto se navzájem pozdravme pozdravením pokoje.

6) Požehnání

P: Nyní si vyprosme navzájem Boží ochranu a požehnání: Dej nám Bože své požehnání, chraň nás všeho zlého a doved' nás do života věčného.

Všichni: Amen.

P: Dobrořečme Pánu.

Všichni: Bohu díky.

TEXTY K DOMÁCÍ BOHOSLUŽBĚ

1. neděle adventní

1. ČTENÍ

Iz 63,16b-17,19b; 64,2b-7

Po babylonském zajetí se mohli Izraelité vrátit domů (po roce 539 př. Kr.). Ale lidé přišli do zničené země a byli zklamaní. Prorok Izaiáš je přesvědčuje, že Bůh je neopustil. Ba naopak! Ale sám také burcuje Pána, aby nenechal svůj lid v jeho neradostné situaci.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Ty, Hospodine, jsi náš otec, "náš vykupitel" je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko nespatriilo, že by bůh, mimo tebe, (tak) jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravost nás unášela jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

ŽALM

Žl 80, 2ac+3b.15-16.18-19

Odpověď: Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.

Slyš, Izraelův pastýři,
skvěj se září, který trůníš nad cheruby,
probud' svou sílu
a přijd' nás zachránit!

Odpověď: Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.

Bože zástupů, vrať se,
shlédni z nebe a podívej se, pečuj o tuto révu!
Ochraňuj, co tvá pravice zasadila,
výhonek, který sis vypěstoval!

Odpověď: Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.

At' je tvá ruka nad mužem po tvé pravici,
nad člověkem, kterého sis vychoval.

Už od tebe neustoupíme,
zachovej nás naživu, a budeme velebit tvé jméno.

Odpověď: Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.

2. ČTENÍ

1 Kor 1, 3-9

List Korintánům je odpovědí na dopis, v němž křesťané položili Pavlovi řadu nesnadných otázek především z praktického života jejich společenství. Čteme úvodní slova tohoto Pavlova dopisu. Řadu z témat již nyní zmiňuje! Mezi nimi i příchod Pána na konci věků.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

(Bratři!) Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

ZPĚV PŘED EVANGELIEM

Aleluja. Pane, ukaž nám své milosrdenství a dej nám svou spásu! Aleluja.

EVANGELIUM

Mk 13,33-37

Náš text zaznívá v Markově evangeliu jako poslední veřejné Ježíšovo slovo před zatčením a smrtí. Vrcholným bodem tohoto textu je svěření moci jednotlivým služebníkům, a tedy i nám. „Bděte“ zaznívá v atmosféře strachu z Kristova zatčení, ale i velkého odhodlání neztratit Ježíšův odkaz.

Z evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropení nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!"

K ZAMYŠLENÍ

Advent je časem očekávání, i když v současné atmosféře jde o dobu nesnadnou a náročnou. Vánoce, na které se máme připravit, nejsou v první řadě svátky hojnosti, ale svátky příchodu Božího Syna do lidské bídy a beznaděje, Světla vstupujícího do temnot. Advent je dobou „přícházení“ Pána, časem zvláštní milosti. Rozhodněme se letos nabídnout Bohu svůj prostor a čas, aby mohl vstoupit naplno i do našeho života.

Výklad biblického textu

Kontext: Tento úryvek uzavírá Ježíšovu poslední řeč. Dnešní verše můžeme označit jako „napomenutí k bdělosti“. Tato řeč je „řečí o paruzii“, o příchodu Pána. Evangelista Marek chce dát zvláštní lekci církevní obci ohledně její víry ve zvláštní situaci. Činí to pomocí krátkých Ježíšových poučení učedníkům, která vsunuje do svého vyprávění. Chtěl tak snad shromáždit na určitém místě evangelia Ježíšovu nauku o budoucnosti. Evangelista nechce dát křesťanům žádné odhalení budoucích událostí, nýbrž je vychovat ke křesťanskému jednání v přítomném okamžiku. K tomuto účelu používá podobenství, které jednou vyprávěl Ježíš svým posluchačům, aby je připravil na nastávající události a aby je pohnul k okamžité odpovědi na jeho poselství, jež toto poselství vyžaduje.

V. 33 „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den: Bdí ten, kdo se bojí, nebo ten, kdo touží po přítomnosti někoho, kdo tu ještě není.

V. 34 Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty: Sloveso vydat se na cesty znamená vyjít ze svého lidu, emigrovat do zahraničí, daleko. Ježíš odešel od nás. Odděluje nás od něho cesta, kterou šel, když byl mezi námi, a my jí musíme jít sami za sebe, abychom mohli být s ním.

Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc: Kdyby záměrem vyprávění bylo pouze napomenutí k bdělosti, pak by vše záleželo na vrátném, aby umožnil pánovi vstup do domu. Zmínka o ostatních služebnících, kterým jsou svěřeny jednotlivé úkoly, je pak vlastně nadbytečná. Tito služebníci se jeví jako vedlejší postavy, protože jim nepřipadá žádná významná role při příchodu pána. Avšak v pohledu na křesťanské společenství je možné rozpoznat záměr

evangelisty: věřící mají sebe vidět v těchto služebnících. Služebník je někdo, kdo svou práci vykonává pro někoho jiného.

každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl: Každý totiž má vlastní úkol svěřený Kristem – Pánem, je vyžadováno bdění „aktivní“. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému užitku (1 Kor 12,7). Nezáleží na druhu služby; stačí, aby každý podle svého přijatého daru konal tu svou. Všichni však bez rozdílu nehledě na svěřený úkol a s tím spojené poslání jsou nabádáni k bdělosti.

V. 35 Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno: Časové údaje nám připomínají pašijové vyprávění (navečer se dal Ježíš jako pokrm svým učedníkům, o půlnoci se modlí v agónii a je zrazen, za kuropění je zapřen a ráno odsouzen). Čtyři hodiny, v nichž je třeba bdít, odpovídají čtyřem spánkům učedníka.

V. 36 aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte: Ježíšův příchod je příchodem ženicha pro toho, kdo na něj čeká a kdo s ním spojuje svůj život; příchodem zloděje, pro toho, kdo svůj poklad vložil do něčeho jiného

V. 37 Co říkám vám, říkám všem: Bděte!": Bdít v biblické tradici v první řadě znamená odpírat si noční spánek s cílem prodloužit námahu dne (Mdr 6,15) nebo se zabezpečit proti překvapení ze strany nepřátel (Žalm 127,1n). V přeneseném smyslu pak bdělost znamená opatrnost jako takovou, jako snahu o připravenost k boji s nedbalostí, aby byl tak dosažen vytčený cíl (Př 8,34). Cílem věřícího člověka je přijmout Pána, až přijde jeho den. Proto je vyzýván k bdělosti.

K TÉMATU

Co je to vlastně advent? Na to lze odpovědět různě. Bez přemýšlení lze říci, že je to pouhý převlek pro hektičnost, stres a kšeft, který je ozdoben sentimentálními šablonami, na něž už stejně dávno nikdo nevěří. V mnohém to může být pravda, ale přesto to nevyjadřuje celou pravdu.

Lze ovšem také zcela opačně říct, že advent je časem, v němž se uprostřed nevěřícího světa stává viditelným něco ze světla ztracené víry, jako bychom vnímali jeho odlesk. Stejně jako hvězdy vidíme ještě dlouho poté, co vyhasly, protože jejich původní světlo, které už sice teď nemají, je stále na cestě k nám, tak i tajemství si často uchovává něco z tepla a naděje pro ty, kteří už nedokážou věřit.

Proto lze také říci, že advent je časem, v němž se mobilizuje dobro, které už bylo skoro zapomenuto, probouzí se ochota myslet na druhé a dobro jim prokazovat. Konečně můžeme také říci, že advent je dobou, ve které ožívají dávné tradice a zvyky, třeba v adventním prozpěvování, které se dodržuje snad všude. V melodiích a textech, jež v těchto písních slyšíme, proniká do naší doby

jednoduchost, přirozenost, fantazie a radostná síla víry našich předků, těší a povzbuzuje nás, abychom to s vírou přece jen zatoužili zkusit znovu, abychom se odvážili věřit, protože právě víra může člověka potěšit a povzbudit ve velmi těžkých situacích.

Joseph Ratzinger – Benedikt XVI. – Boží světlo v naší duši

Dva dřevorubci

V lese káceli stromy dva dřevorubci. Stromy byly vysoké a měly mohutné a tvrdé kmeny. Oba dřevorubci byli zdatní, ale každý z nich se do práce pustil jiným způsobem. Ten první se do svého kmene vytrvale zasekával ránu za ranou. Nikdy se nezastavil, narovnal záda jen na okamžik, když potřeboval nabrat dech.

Druhý dřevorubec si čas od času dopřál přestávku. Když zapadalo slunce, první dřevorubec byl teprve v polovině kmene. Potil krev a byl rád, že už bude večer. Nevydržel by pracovat ani o minutu déle. Zato ten druhý stačil podetnout celý strom. Jak je to možné? Vždyť oba začínali současně a stromy byly stejně velké!

První dřevorubec nevěřil svým očím. „To nechápu! Jak se ti podařilo podsekat celý strom, když ses pořád zastavoval?“ Druhý se usmál: „Ty jsi viděl, že jsem se zastavoval, ale nevšiml sis, že jsem si při každé přestávce naostřil sekeru!“

Naše duše je jako sekera. Nesmíme ji nechat zrezivět. Každý den bychom ji měli trochu naostřit:

1. Zastavit se na deset minut a poslechnout si nějakou hudbu.
2. Jakmile je to možné, jít pěšky.
3. Každý den obejmout lidi, které máme rádi, a říci jim: „Mám tě rád.“
4. Nevynechat oslavy narozenin, výročí, svátků a podobných příležitostí.
5. Být ke všem laskaví. I k těm, které máme doma.
6. Usmívat se.
7. Modlit se.
8. Pomoci někomu, kdo nás potřebuje.
9. Hýčkat sami sebe.
10. Dívat se na nebe a směřovat vysoko.

Bruno Ferrero – Živá voda pro duši

Bdělost je křesťanský postoj. Bdít nad sebou samým, nad tím, co se děje v mém srdci. Protože, kde je moje srdce, tam je můj poklad. Co se v něm děje? Východní otcové říkají, že je třeba dobře znát, zda je moje srdce rozbouřené nebo zklidněné. Je-li rozbouřené, nelze vidět, co je v něm. Jako v moři nejsou vidět ryby, je-li rozbouřeno. A když je rozbouřeno, radí ruští otcové, je třeba se

skrýt pod plášť Matky Boží. Nejprve je třeba jít tam a čekat, až přijde trochu klidu. V modlitbě se svěřit Matce Boží. Někdo řekne, že dnes máme psychiatrii a psychologii, že by bylo lépe hledat pomoc u nich. Neodmítám to, ale především je třeba jít k Matce, protože když kněz zapomene na Matku, zvláště ve chvíli bouří, něco mu chybí. Je z něho sirotek, který zapomněl na svoji matku. V obtížných chvílích jde dítě vždycky za svojí matkou. A my jsme v duchovním životě děti. Na to nikdy nezapomínejme!

*Papež František na audienci studentů římských papežských kolejí v květnu
2014*